

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Tomáše Rychlého a soudců JUDr. Jaroslava Vlašína a Mgr. Radovana Havelce v právní věci žalobkyně: **B.V.S., spol. s r. o.**, se sídlem Čapkova 301, Jirny, zastoupená JUDr. Radkem Ondrušem, advokátem se sídlem Bubeníčкова 502/42, Brno, proti žalovanému: **Ministerstvo průmyslu a obchodu**, se sídlem Na Františku 1039/32, Praha 1, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 31. 5. 2021, č. j. 14 A 222/2018 – 63,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá.**
- II. Žádnému z účastníků **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

[1] Žalovaný rozhodnutím ze dne 22. 5. 2012, č. j. 11940/12/07400, rozhodl podle zákona č. 38/1994 Sb., o zahraničním obchodu s vojenským materiálem a o doplnění zákona č. 455/1991 Sb., o živnostenském podnikání (živnostenský zákon), a zákona č. 140/1961 Sb., trestní zákon, ve věci žádosti ze dne 22. 3. 2012, tak, že žalobkyni neudělil licenci k vývozu vojenského materiálu – nábojů ráže 7,62 mm do Gruzie. Ministryně průmyslu a obchodu rozhodnutím ze dne 15. 8. 2018, č. j. MPO 20978/12/07400/01000 (dále jen „rozhodnutí o rozkladu ze srpna 2018“), zamítla rozklad žalobkyně podaný proti uvedenému prvoinstančnímu rozhodnutí žalovaného.

Žádosti nebylo možné vyhovět, neboť Ministerstvo zahraničních věcí (dále jen „MZV“) k tomu vydalo negativní závazné stanovisko z důvodu rizikové situace v dotčeném regionu a s odkazem na mezinárodní závazky České republiky.

[2] Žalobkyně podala proti rozhodnutí o rozkladu ze srpna 2018 žalobu k Městskému soudu v Praze (dále jen „*městský soud*“). Městský soud rozsudkem ze dne 31. 5. 2021, č. j. 14 A 222/2018 – 63, rozhodnutí o rozkladu ze srpna 2018 zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

[3] Městský soud nejprve odkázal na svůj předešlý rozsudek ze dne 8. 2. 2018, č. j. 9 A 342/2014 – 37, vydaný v téže věci, kterým zrušil předchozí rozhodnutí o rozkladu (ze dne 19. 8. 2014, č. j. 20978/12/07400/01000), a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Zrušovacím důvodem předchozího rozsudku městského soudu byla nepřezkoumatelnost závazného stanoviska MZV ze dne 17. 4. 2012 a jeho podrobnějšího zdůvodnění ze dne 11. 5. 2012 (dále jen „*původní stanovisko MZV*“), které obsahovalo utajované informace. Dále městský soud uvedl, že v dalším řízení před žalovaným (tj. po zrušujícím rozsudku městského soudu č. j. 9 A 342/2014 – 37) si žalovaný vyžádal nové stanovisko ministra zahraničních věcí. Ministr zahraničních věcí v tomto stanovisku ze dne 30. 4. 2018, č. j. 109200/2018-SZBP (dále také jen „*nové potvrzující stanovisko ministra*“), setrval na původním stanovisku MZV a vyslovil názor o nesprávném posouzení věci městským soudem, neboť z původního stanoviska MZV vyplývá jeho hlavní důvod spočívající v rizikové situaci v dotčeném regionu.

[4] Městský soud konstatoval, že jelikož ministr zahraničních věcí ani v novém potvrzujícím stanovisku neuvedl žádné další skutečnosti ohledně důvodu nesouhlasu s udělením licence, a toliko potvrdil původní stanovisko MZV, nezbývá než jej opětovně označit za nepřezkoumatelné, v důsledku čehož trpí stejnou vadou i žalobou napadené rozhodnutí (tj. rozhodnutí o rozkladu ze srpna 2018). Byť žalovaný v zásadě respektoval právní názor vyslovený ve zrušujícím rozsudku č. j. 9 A 342/2014 – 37 a vyžádal si u MZV nové závazné stanovisko, nemohl ministru zahraničních věcí uložit doplnění jeho argumentace. V této souvislosti nicméně městský soud citoval závěr vyslovený v předchozím rozsudku č. j. 9 A 342/2014 – 37, podle něhož je původní stanovisko MZV příliš obecné, vágní a neobsahuje bližší zdůvodnění. Tento nedostatek odůvodnění závazného stanoviska přitom nebyl v novém řízení před žalovaným odstraněn.

[5] Proti rozsudku městského soudu podává žalovaný (dále jen „*stěžovatel*“) kasační stížnost z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a) a d) soudního řádu správního (dále jen „*s. ř. s.*“).

[6] Nejprve namítá, že městský soud bez dalšího přejal závěr jiného senátu městského soudu vyslovený v rozsudku č. j. 9 A 342/2014 – 37, aniž se věcně zabýval obsahem původního stanoviska MZV ve světle nového potvrzujícího stanoviska ministra. Tímto postupem městský soud „*zcela rezignoval na soudní přezkum správního rozhodnutí*“.

[7] Dále uvádí, že není možné bez dalšího postavit naroveň odůvodnění závazného stanoviska a rozhodnutí správního orgánu, jak to učinil městský soud s odkazem na svůj předchozí zrušující rozsudek. Stěžovatel předkládá argumenty, které podle jeho názoru

pokračování

svědčí pro závěr, že původní stanovisko MZV není nepřezkoumatelné. Městský soud proto podle něj posoudil obsah tohoto závazného stanoviska z hlediska požadavků na jeho odůvodnění nesprávně.

[8] Žalobkyně se ke kasační stížnosti nevyjádřila.

[9] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil zákonné náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost byla podána včas, osobou oprávněnou, proti rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost ve smyslu § 102 s. ř. s. přípustná, a za stěžovatele jedná v souladu s § 105 odst. 2 s. ř. s. pověřená osoba disponující příslušným právnickým vzděláním. Poté Nejvyšší správní soud přezkoumal důvodnost kasační stížnosti v souladu s § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů. Ve věci přitom rozhodl bez jednání za podmínek vyplývajících z § 109 odst. 2, věta první s. ř. s.

[10] Kasační stížnost není důvodná.

[11] Nejvyšší správní soud úvodem předesílá, že takřka totožnou věcí mezi stejnými účastníky se zabýval již v rozsudku ze dne 15. 12. 2021, č. j. 4 As 192/2021 – 23 (judikatura tohoto soudu je dostupná na www.nssoud.cz). Předmětem přezkumu v tehdejší věci byl rovněž rozsudek městského soudu, který se opíral o stejnou argumentaci, jako je tomu v nynějším případě. Též kasační stížnost stěžovatele (žalovaného správního orgánu) byla založena na stejných důvodech. Odlišnost obou případů tkví pouze v tom, že v případě řešeném pod sp. zn. 4 As 192/2021 se vývozní licence do Gruzie týkala samonabíjecích pistolí a kulovnic, v nyní posuzované věci jde o náboje ráže 7,62 mm (viz odstavec [1] výše). Nejvyšší správní soud proto neshledal žádný důvod, aby se od svých předchozích závěrů odlišil, na rozsudek č. j. 4 As 192/2021 – 23 v podrobnostech odkazuje a níže pouze stručně rekapituluje jeho stěžejní závěry.

[12] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval kasační námitkou o vadě řízení před městským soudem, která měla podle stěžovatele spočívat v tom, že městský soud bez dalšího přejal závěr jiného senátu téhož soudu o nepřezkoumatelnosti původního stanoviska MZV, aniž se blíže zabýval jeho obsahem ve světle nového potvrzujícího stanoviska ministra.

[13] Jak již bylo rekapitulováno výše, městský soud rozsudkem č. j. 9 A 342/2014 – 37 zrušil předchozí rozhodnutí o rozkladu pro nepřezkoumatelnost, neboť vycházelo z nepřezkoumatelného původního stanoviska MZV ze dne 17. 4. 2012, doplněného o zdůvodnění ze dne 11. 5. 2012 ve stupni utajení *Vyhrazené*. Městský soud v citovaném rozsudku shledal, že obsah tohoto závazného stanoviska, které se opírá o dva důvody související se situací v regionu a mezinárodními závazky, nemůže vyhovět požadavkům na něho kladeným judikaturou Nejvyššího správního soudu, neboť v něm použité formulace jsou příliš obecné, vágní, bez bližšího zdůvodnění, bez uvedení podkladů pro jeho vydání a bez uvedení úvah, jimiž se dotčený orgán řídil při hodnocení těchto podkladů. Absence konkrétních argumentů se týkala zejména druhého z důvodů pro vydání negativního závazného stanoviska, tedy nutnosti vyhovět mezinárodním závazkům ČR.

[14] Tímto závazným právním názorem vysloveným ohledně nedostatečnosti obsahu závazného stanoviska byl správní orgán podle § 78 odst. 5 s. ř. s. v dalším řízení vázán, a proto z něho vycházel i městský soud v novém řízení o žalobě bez ohledu na skutečnost, že o ní rozhodoval jiný jeho senát. Jednalo se totiž o nový soudní přezkum stejné věci vedené před žalovaným, která byla zahájena podáním žádosti žalobkyně ze dne 22. 3. 2012 o udělení licence pro vývoz vojenského materiálu do Gruzie. Městský soud tedy nepochybil, když v druhém žalobním řízení považoval původní stanovisko MZV nadále za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů a v tomto směru jen odkázal na závěry učiněné v předchozím zrušujícím rozsudku. Za dané situace totiž plně postačilo, pokud městský soud v napadeném rozsudku posoudil, zda v dalším řízení před správním orgánem byly odstraněny obsahové nedostatky původního stanoviska MZV. K tomu nedošlo, neboť v pokračujícím správním řízení ministr zahraničních věcí toliko zopakoval předchozí závěry v původním stanovisku MZV, nijak je nedoplnil, přičemž naopak pouze polemizoval s důvody zrušujícího rozsudku městského soudu č. j. 9 A 342/2014 – 37.

[15] Lze tedy konstatovat, že nové řízení před městským soudem nebylo zatíženo vadou, která by mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé, a proto nebyl naplněn důvod kasační stížnosti podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.

[16] Kasační námitkou o nesprávnosti posouzení obsahu závazného stanoviska městským soudem se nemohl Nejvyšší správní soud zabývat. Platí totiž, že pokud žalovaný správní orgán (zde stěžovatel) nevyužil možnosti brojit kasační stížností proti závaznému právnímu názoru obsaženému v prvním zrušujícím rozsudku městského soudu, aniž mu v tom cokoliv bránilo, nemůže tak činit až v kasační stížnosti směřující proti dalšímu zrušujícímu rozsudku městského soudu (§ 78 odst. 5 s. ř. s.; srov. též rozsudek tohoto soudu ze dne 25. 8. 2016, č. j. 9 As 201/2015 – 34). Závazný právní názor o nepřezkoumatelnosti původního stanoviska MZV ze dne 17. 4. 2012 a jeho zdůvodnění ze dne 11. 5. 2012 byl vysloven již ve zrušujícím rozsudku městského soudu č. j. 9 A 342/2014 – 37, proti němuž stěžovatel nepodal kasační stížnost, ačkoliv tak učinit mohl. Za této situace nemůže namítat nesprávnost závěru městského soudu o nepřezkoumatelnosti původního stanoviska MZV až nyní, v kasační stížnosti podané proti druhému zrušujícímu rozsudku městského soudu.

[17] Nejvyšší správní soud tak stejně jako městský soud v novém žalobním řízení vychází z toho, že původní stanovisko MZV je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů a tento nedostatek mohl být v dalším řízení před správním orgánem napraven jen vyhotovením nového stanoviska, které by splňovalo požadované náležitosti, bez nichž nebylo možné učinit spolehlivý závěr o nemožnosti udělit žalobkyni licenci k vývozu vojenského materiálu do Gruzie. Proti závěru městského soudu o nepřezkoumatelnosti také nového potvrzujícího stanoviska ministra však stěžovatel v kasační stížnosti nevznesl žádné námitky. Navíc, jak již bylo opakovaně řečeno, toto nové potvrzující stanovisko ministra jen setrvalo na původním stanovisku MZV a polemizovalo s prvním zrušujícím rozsudkem městského soudu, který jej označil za nepřezkoumatelné, aniž uvedlo konkrétní skutečnosti svědčící o jeho správnosti.

[18] Městský soud tak posoudil uvedenou právní otázku správně, a proto nebyl naplněn ani důvod kasační stížnosti uvedený v § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.

pokračování

[19] S ohledem na všechny shora uvedené skutečnosti dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji podle § 110 odst. 1 *in fine* s. ř. s. zamítl.

[20] Současně podle § 60 odst. 1, věty první s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s. nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti, neboť v něm stěžovatel neměl úspěch a žalobkyni žádné náklady nevznikly.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3 s. ř. s.).

V Brně dne 15. listopadu 2022

JUDr. Tomáš Rychlý
předseda senátu